

นวลฉวี

นวลฉวี

นวลฉวี เพชรรุ่ง เกิดวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2475 ที่ตำบลเชียงงา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ในครอบครัวที่มีฐานะมั่งคั่งพอสมควร เพราะมีที่นาให้คนอื่นเช่าแม่จะมีลูก 10 คน แต่ลูกๆ ทุกคนได้รับการศึกษาชั้นดี มีภาระงานนับหน้าถือตา

นวลฉวีแม่เป็นผู้หญิงรูปร่างบาง ตัวเล็ก หน้าตาพอใช้ได้ แต่เธอก็มีเสน่ห์ ร่าเริง มีชีวิตชีวา และหัวดี เจนสามารถสอบเข้าเป็นนักเรียนพยาบาลที่ศิริราชพยาบาล และจบการศึกษาในปี พ.ศ.2497 จากนั้นก็ออกไปทำงานที่โรงพยาบาลภูมิพลประมาณปีเศษก็ออกเพราะมีเรื่องกับคนในโรงพยาบาล จึงย้ายมาเป็นนางพยาบาลที่เมืองบ้านหมี่ประมาณ 1 ปี จากนั้นก็ทำงานในสถานพยาบาลยาสูบปี พ.ศ.2501 โดยพักอยู่ในโรงพยาบาล

ช่วงต้นปี พ.ศ. 2501 นวลฉวีได้เดินทางเที่ยวทางเหนือกับเพื่อนชื่อโมทนา และพบกับหมอกคนนี้ชื่อ หมออธิป สุญาณเศรษฐกร

และหมออธิป สุญาณเศรษฐกร นี้แหละคือคนที่เปลี่ยนชีวิตของนวลฉวีให้อยู่ในรูปแบบของตำนาน!

หมออธิป สุญาณเศรษฐกร เกิดและโตในกรุงเทพฯ เป็นบุตรคนสุดท้องในลูก 5 คน ในครอบครัว พ่อแม่เป็นข้าราชการในกระทรวงพาณิชย์ อดีตเคยเป็นคนในจังหวัดฉะเชิงเทรา

หมออธิปเป็นหนุ่มที่หน้าตาอ่อนช้ำดีใจเย็น และฉลาดเฉลียว เขาสามารถศึกษาชั้นเตรียม
วิทยาศาสตร์จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยจนจบเมื่อ พ.ศ. 2494 โดยช่วงเวลาที่ว่างหมออธิปจะ
สมัครทำงานที่อุดรใกล้บ้าน เพื่อเก็บเงินซื้อหนังสือเรียนและซื้อขนมกิน

ในปี พ.ศ. 2500 หมออธิปจบการศึกษาแพทยศาสตร์ จากศิริราชพยาบาล ได้รับหมายเกณฑ์เข้า
ประจำสํารองราชการ กรมกำลังพลทหารอากาศ ได้รับว่าที่เรืออากาศโท เข้ารับราชการเป็น
นายแพทย์อยู่โรงพยาบาลรถไฟ

ในปี พ.ศ. 2501 หมออธิปย้ายไปเป็นแพทย์รถไฟ หัวหน้าเขต 4 จังหวัดลำปาง

จนพบรักกับนวลฉวีในเวลาต่อมา.....

ด้วยความเปล่าเปลี่ยวของหนุ่มเมืองที่ต้องห่างไกลความเจริญมาอยู่ท่ามกลางความสงบเงียบแห่ง
บ้านป่า เมื่อมีโอกาสได้ทำความใกล้ชิดกับหญิงสาวที่มีเสน่ห์ และรู้จักเอาใจอย่างนวลฉวี ทำให้
หมออธิปมีความสุขและมีชีวิตชีวา ความรักใคร่ที่ค่อย ๆ ก่อเกิด ชั่วระยะเวลาไม่นานที่ได้อยู่
ด้วยกันนี้ สองคนหนุ่มสาวก็ผูกจิตปฏิพัทธ์ และต่างรู้ว่าอีกฝ่ายก็มีใจให้เช่นกัน

หมออธิปได้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์พาหญิงสาวทั้งสองเที่ยวด้วยกันประมาณ 3-4 วัน หลังจาก
นั้นนวลฉวีก็กับเพื่อนก็อำลาหมอเดินทางไปที่เชียงใหม่ต่อ ทิ้งความหลังอันหวานชื่นไว้ที่นคร
ลำปาง ดินแดนแห่งการคร่ำครวญหวนหาของนวลฉวี เธอพบชายหนุ่มในดวงใจเข้าแล้ว

ต่อมาจดหมายจากกรุงเทพฯ ของนวนลณี ถูกส่งไปถึงมือหมออธิปที่นครลำปางเป็นระยะๆ จนกระทั่งผ่านไป 6 เดือน หมออธิปย้ายกับโรงพยาบาลดั้งเดิม เขาทำการติดต่อนวลณี โดยใช้สื่อทางจดหมายแทน โทรศัพท์เป็นระยะ ความรักทั้งสองยิ่งแน่นแฟ้นจนกลายเป็นสามีภรรยาโดยพฤตินัย โดยใช้บังกะโล และ โรงแรม เป็นเรือนหอชั่วคราว

ความรักของคนสองคนดำเนินไปอย่างหวานชื่น โดยต่างฝ่ายปิดบังอำพรางธาตุแท้ของตนเอง...

เดือนกุมภาพันธ์-ธันวาคม 2501 นวลณีล้มป่วยในโรงพยาบาลยาสูบ 1 เดือน หมออธิปไปเยี่ยม นวลณีหลายครั้ง อาการของเธอบ่งบอกว่าตกเลือดมากแต่เธอไม่บอกใครว่าเธอป่วยเป็นโรคอะไร แต่ดูจากอาการหมออธิปรู้ทันทีว่าเธอคงแท้งลูก

ชีวิตของหมออธิปเริ่มยุ่งเหยิงขึ้น เนื่องจากการมีผู้หญิงเข้ามาในหัวใจของหมอ นางสาวสมบูรณ์ สืบสมาน นักศึกษาสาวแห่งมหาวิทยาลัยเทคนิคทุ่งมหาเมฆ ปีสุดท้าย เธอเป็นเพื่อนตั้งแต่เด็กของหมออธิป เธอสวยเหลือเกิน

ต่อมาหมออธิปสอบได้ทุนสุขุม โบลท์ไปเรียนต่อที่ประเทศเยอรมัน เนื่องจากโรงพยาบาลรถไฟจะเป็นแผนกใหม่ พอกลับมาหมออธิปก็เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าแผนกตาที่นี่

ในเดือนมกราคม 2502 ทางการรถไฟส่งหมออชิปไปฝึกงาน โรคหู ตา จมูก ที่โรงพยาบาลศิริราช 6 เดือน ตอนเย็นก็ไปเรียนภาษาเยอรมันที่เลขาทุต ทำให้เวลาที่หมอได้เจอนวลวิยิ่งหดหายไป ฝ่ายนวนลวิเริ่มระแคะระคายความรักของหมออชิป ด้วยความหึงหวง เธอถึงกลับใช้วิธีต่างๆ เพื่อจับหมออชิปให้อยู่หมัด ไม่ว่านั่งเฝ้าหมอในที่ทำงาน ตามทุกหนทุกแห่งเหมือนเงาตามตัว แทนที่หมออชิปจะรักกับเพิ่มความรำคาญแก่หมออชิปมากขึ้น มีอย่างที่ไม่หนตามอย่างกับเป็นเมียเรานี้แหละ

11 มีนาคม 2502 หมออชิปจดทะเบียนสมรสกับนวนลวิ เพชรรุ่ง ที่ อำเภอยานนาวา

หมออชิปกล่าวถึงวันนั้นว่า "ที่จริงผมไม่อยากจะทะเบียนกับเธอหรอก เพราะไรเธอ มันก็พูดยาก หลายเรื่องบอกไม่ถูก คือเขาชอบตามผมทุกวันทุกคืน งานการเขาก็ไม่ทำ มานั่งเฝ้า ผมนี้รำคาญสุดๆ ผมไม่อยากจะเจอเธอ แต่จืดจืด มันอยากให้จืดก็จืดไป จะได้ตัดปัญหาซะที"

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม 17 มีนาคม 2502 หมออชิปจดทะเบียนสมรสกับสมบูรณ์ สืบสนาม ที่อำเภอพระนครศรีอยุธยา

"...พอผมจดทะเบียนกับนวนลวิ สมบูรณ์เขารู้ ของจดทะเบียนกับเขาอีก ผมก็ตัดปัญหานี้ไป อยากให้เรื่องมันเงียบหาย จะได้ไม่ไปบอกใครให้เป็นจู้หูคนอื่น"

แต่กระนั้น นวลฉวีและสมบุรณ์ก็มีเรื่องระหองระแหงกันนับตั้งแต่จดทะเบียนกับหมออธิป ถึง 7 ครั้ง เคยทะเลาะกันในโรงพยาบาลที่หมออธิปทำงานอยู่ จนหมออธิปเคยขอผู้หลักผู้หญังก่อคำสั่งห้ามไม่ให้ผู้หญิงสองคนนี้เข้าในโรงพยาบาลอย่างเด็ดขาด"

นอกจากนี้ นวลฉวีเคยไปฟ้องอาจารย์ที่วิทยาลัยเทคนิคทุ่งมหาเมฆหลายครั้ง

แม้ว่า นวลฉวีจะจดทะเบียนสมรส แต่เธอก็ยังไม่ได้แต่งงานกับหมออธิปสักที แถมหมอก็ไม่เอาใจใส่ตนเหมือนครั้งก่อนๆ เธอต้องการแต่งงานกับเขา เธอต้องใช้วิธีต่างๆ ให้เขาอยู่ในใจฉันให้ได้

และนี่เป็นจุดเริ่มต้นที่ นวลฉวี ก้าวผิด จังๆ

พฤษภาคม 2502 นวลฉวีบอกครอบครัวว่าเธอกับหมออธิปจะแต่งงานกัน ครอบครัวเลยเชิญให้หมออธิปมากินข้าวเย็นด้วยกัน เพื่อคุยเรื่องแต่งงาน แต่หมออธิปไม่รู้เรื่อง ผมไม่ได้บอกเธอครับ เธอคิดไปเอง"

4 มิถุนายน 2502 พ่อของนวลฉวี มาพบนวลฉวีที่กรุงเทพฯ นวลฉวีบอกพ่อว่าเธอได้เสียกับหมอแล้ว ตอนทำงานที่โรงพยาบาลรถไฟ หมออธิปรู้ข่าวเลยบอกว่าจะเลี้ยงดูนวลฉวีให้ แต่เรื่องก็เงียบหายไป"

5 มิถุนายน 2502 นวลฉวีพบหมออธิปอยู่กับผู้หญิงในโรงพยาบาลรถไฟ เกิดการทะเลาะวิวาทขึ้น

11 หรือ 12 มิถุนายน 2502 นवलฉวีบอกกับพี่เขยว่าจะไปอยู่กับหมออธิปนี้ไงเตรียมขนของแล้วนะ ส่วนหมออธิปรู้เรื่องนี้หรือเปล่า ไม่รู้สิ เขาคงไม่รู้มั้ง?

13 มิถุนายน 2502 นवलฉวีถูกไล่จากครอบครัวหมออธิป(ตอนนั้นหมออธิปไม่อยู่บ้าน) มันน่าได้จริง ๆ นี่มารอตั้งแต่เช้าจนถึงตี 1 ไม่ยอมกลับ พอหมออธิปกลับมาบ้านก็โดนครอบครัวว่า

"เมียแกลคน้ำหรือเปล่าเนี่ย"

เหตุการณ์ครั้งนี้ นवलฉวีได้ระบายเรื่องทั้งหมดลงใน "สมุดบันทึก" ซึ่งภายหลังสมุดนี้ก็กลายเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญ(ได้ไง?)ที่ใช้สืบหาฆาตกรที่ก่อคดีฆ่าเธอยกแก๊ง ปัจจุบันหลักฐานนี้อยู่ในการดูแลของห้องพิพิธภัณฑ์นิติเวชวิทยา โรงพยาบาลศิริราช เคียงข้างกับร่างสงบนิ่งของฆาตกรใจโหดนาม "ซีอูย"

13 กรกฎาคม 2502 เวลา 11.30 น. นवलฉวีเข้ามาโรงพยาบาลคุ่มๆ หากุณหมออธิป เหตุการณ์ครั้งนี้ได้ถูกบันทึกไว้ในสมุดบันทึกดังนี้...

"ดิฉันพบนายแพทย์อธิปสามีฉันที่โรงพยาบาลรถไฟ จากนั้นก็คุยเรื่องปัญหาชีวิตของเราทั้งสอง ...."

หมออธิปเริ่มระงับอารมณ์ไม่อยู่ นี่ผมต้องทำงานนะ มากวนอยู่ได้ ว่าแล้ว หมอก็กำหมัด ต่อยไปที่ใบหน้าवलลวีจ๋าๆ นवलลวีกรี๊ดร้อง "ช่วยด้วย หมอรังแกผู้หญิง" , "หมอจะมาเมียบ ช่วยด้วย หมอจะมาเมียบ" จนหมออธิปเข้ามาปลอบและพาไปยังห้องคนไข้ พร้อมสายตาคอนเกือบทั้งโรงพยาบาลที่มองไปยังคนทั้งสอง

13 กรกฎาคม 2502 นवलลวี แจ้งความตำรวจว่าถูกหมออธิป ทำร้ายร่างกายตน

14 กรกฎาคม 2502 หมออธิปตกลงเงื่อนไขนवलลวีให้ปรองดองกัน เพราะเป็นสามีภรรยากันแล้ว เรื่องเลขจบลงที่การบันทึกประจำวัน

15 กรกฎาคม 2502 บาดแผลที่หมออธิปชกหน้านवलลวีดูกลาม และเจ็บปวดมาก แต่นवलลวีขอตำรวจไม่เอาผิดหมออธิปเพิ่ม เพราะกลัวเขาเสียอนาคต เธอบันทึกเรื่องราวนี้ในสมุดบันทึกอย่างละเอียด...

เรื่องนี้ส่งผลให้นवलลวีต้องเข้านอนโรงพยาบาล โดยนवलลวีขอให้หมออธิปเป็นผู้รักษาเธอ แต่ถึงกระนั้นหมออธิปก็ไม่มาหาเธอมากนัก

เรื่องนี้หมออธิปเดือดดาลสุดๆ ถึงกับระบายเหตุการณ์ในครั้งนี้ว่า "อยากจะบ้าตาย ถูกมาบังคับให้นอนเฝ้าด้วย โหย้! ผมต้องทำงานนะ บางคืนก็เฝ้าที่ทำงานอยู่ ไปเฝ้านานก็ไม่ได้ เดี่ยวสมบูรณ์เข้าไปอาละวาดอีกเรื่องมันจะวุ่น"

17 กรกฎาคม 2502 พ่อของนवलลวีมาเพื่อเอาเรื่องกับหมออธิป ช่วงนี้หมออธิปดูแปลกๆ ไป ไม่สนใจเรื่องนี้มากนัก เขาพูดสั้นๆ ว่า "แล้วแต่ศาล"

นวนลวิบันทึกเหตุการณ์นี้ลงสมุดบันทึก ด้วยคำสาปแช่งถึงหมออธิป"เชิญแกลไปหาเมียใหม่ตามสบายเถอะ ฉันรู้แน่ว่าปีศาจในตัวแจะแสดงบทบาทอย่างไรในอนาคตอันใกล้นี้....."

22 กรกฎาคม 2502 นวลวิทำหนังสือร้องเรียนให้สารวัดฝ่ายสืบสวน เล่าว่าหมออธิปไม่ทำตามทัณฑ์บนที่ทำไว้ให้ นอกจากนั้นยังทำทารุณกับเธออีก โดยดิ่งสะโปกไปกระแทกกับก๊อกน้ำและเลือดไหล ความเจ็บปวดยากจะบรรยาย จึงอยากขอให้พิจารณาดำเนินคดีใหม่อีกครั้ง

28 สิงหาคม 2502 หมออธิปไปที่โรงพัก เพื่อการทำการสอบสวน เขาสารภาพทุกอย่างตามที่กล่าวหา

31 สิงหาคม 2502 หมออธิปได้รับโทรศัพท์จากนวนลวิให้ไปหานายรัชเพื่อนของเธอ และเป็นທີ່ปรึกษาคดีทำร้ายร่างกายของเธอด้วยในครั้งนี้ หมออธิปไปตามที่นวนลวิที่ทำการรถไฟสถานกษัตริย์ศึกเวลา 10.00 น. นายรัชแนะนำให้หมอกับนวนลวิคืนดีกัน หมออธิปปรับปาก จึงได้เขียนจดหมายใส่ซองปิดผลึกให้ พ.ต.อ. เจ้าของคดีนี้ ใจความว่า

"เราจะคืนดีกันแล้ว....."

และก็ถึงวันนั้น.....

1 กันยายน 2502 หมออธิปและนวนลวิเข้าพบสารวัตรใหญ่พญาไท ขอให้ระงับคดีทำร้ายร่างกาย ก่อนที่จะนั่งรับประทานอาหารที่โรงหนังคิงส์ ก่อนที่จะแยกย้ายกันกลับ

9 กันยายน 2502 นายรัชไม่สบาย จึงขอลางานเพื่อไปเยี่ยม นวลฉวี นวลฉวีชวนนายรัชไปวัดสามง่ามเพื่อเอายาไปถวายพระ และให้พระคุณวงให้ พระบอกนวลฉวีไว้ว่า "ต่อไปนี่ชะตาจะดีแล้ว!"

เวลา 20.30 น. หมออธิปเข้าพบ นวลฉวี และ นายรัช พูดยาเรื่องเรื้อนหอยของเราสองคน

เวลา 23.00 น. นายรัชกลับไปก่อน ต่อมา นางพยาบาลเรียกให้ หมออธิป ให้คนไข้ ที่กำลังจะคลอด หมออธิปช่วยคนไข้อยู่นานจนถึงเที่ยงคืน จึงนำ นวลฉวี ส่งโรงพยาบาลยาสูบ เพราะ นวลฉวี รมเร้า

จนกระทั่ง..... นวลฉวี โทรศัพท์ถึง นายรัช บอกว่า เมื่อคืน ตอนที่ หมออธิป ส่ง ที่โรงพยาบาลยาสูบ เราทะเลาะกัน รายละเอียดจะคุยให้ฟังตอนเย็น ถ้าเลิกงานแล้ว ให้ไปพบที่โรงพยาบาลยาสูบ

เย็นวันนั้น นายรัช มัวไปทำธุระที่อื่น ก่อนจะไปโรงพยาบาลยาสูบเป็นที่ต่อไป จวนเวลา 1 ทุ่ม แต่ไม่พบ นวลฉวี ยามยาสูบเห็นเธอแต่งตัวออกไปข้างนอกนานแล้ว.....

นวลฉวี จากไป และไม่กลับมาอีกเลย

พบศพ

เช้าวันที่ 12 กันยายน 2502 เวลา 8.45 น.

นายจำลอง จิรัฏฐิตกุล ช่างกลปากเกร็ดนั่งเรือแท็กซี่จากบ้านที่คลองอ้อมไปทำงาน ระหว่างที่นั่งเรือแท็กซี่นั้นเขาได้พบกับ ศพ!

ศพนี้ลอยแม่น้ำมาอย่างเวทนา ในแม่น้ำเจ้าพระยาห่างจากตวันนทบุรีประมาณ 2 กิโลเมตร อยู่ระหว่างโรงงานกระดาษเก่ากับวัดเฉลิมพระเกียรติ นายท้ายเรือเข้าไปดูศพสวมเสื้อสีฟ้าอ่อน นุ่ม กระโปรงดำเป็นลายปักศพอยู่ในลักษณะหงายมือพาดหน้าอก คาดเข็มขัดโตสีฟ้า ที่ข้อมือและ แหวนทองลงยาจารึกนามสกุล "รามเดชะ"(สกุลเดิมของหมออธิป)

เมื่อเรือแล่นมาถึงจังหวัดนนทบุรี นายจำลองแจ้งความติดต่อตำรวจนนทบุรีทันที

ศพถูกส่งไปวัดนครอินทร์ กิ่ง ต่อด้วยโรงพยาบาลตำรวจนนทบุรี เพื่อการชันสูตรศพ เป็นการด่วน

ผลจากการชันสูตร สาเหตุการตายเนื่องจากบาดแผลถูกแทงจนเลือดตกในมากและสิ้นใจก่อนถูกโยนลงน้ำ บาดแผลที่ถูกแทงมีทั้งหมดสี่ข้างข้างขวาและที่หลังด้านซ้ายรวม 3 แผล แต่เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายของศพไม่พบรอยฉีกขาด

"ท่ามกลางความมืดของคืนวันหนึ่งในเดือนกันยายน 2502 ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งได้ลงมือสังหาร นวลฉวี นางพยาบาลสาวถึงแก่ชีวิตตามที่ได้รับว่าจ้าง ..."

วันที่ 13 กันยายน 2502 22.00 น. ศพที่พบลำน้ำเจ้าพระยาถูกประกาศอย่างเป็นทางการว่าเป็นผู้ตาย
ชื่อนวลวิ (สืบจากชื่อที่สลักของแหวน) หมออธิปทราบข่าวการตายของนวลวิ และเผชิญหน้า
กับกองทัพนักข่าว หมอตอบสั้นๆ ว่า "เธอเป็นภรรยาผมก็จริง แต่เราไม่อยู่ด้วยกันครับ แยกกัน
อยู่ พรุ่งนี้ค่อยไปรับศพครับ เพราะมันดึกแล้ว แฮะๆ"

คดีนี้เคาผู้ต้องสงสัยไม่ยาก เพราะนวลวิไม่มีศัตรูภายนอกที่ไหน ยกเว้นภายใน และมากที่สุด
เห็นจะไม่เกินสามที่อยากกำจัดภรรยาจอมยุ่งให้ไปพ้นๆ ทางหมออธิป

14 กันยายน 2502 ตำรวจเชิญตัวหมออธิปไปสอบสวน และพบรอยข่วนที่ข้อมือหมอ ตำรวจไม่รอ
ช้าถ่ายบาดแผลนี้เก็บเป็นหลักฐานพร้อมกับแจ้งข้อหา "หมอนำเมีย" ทันที

ในกลางดึกของกลางเดือนกันยายน ภายหลังจากหมออธิปถูกจับ ขบวนการตำรวจรับหมอและคุ้ม
กันอย่างแน่นหนา โดยหมออธิปนั่งมา เพื่อไปสถานที่แห่งหนึ่ง

"จอมพลสฤษดิ์อยากพบหมอครับ มีอะไรก็รับๆ เสียนะครับ ถ้าไม่รับหมอ โดนยิงเป้าแน่ ฮะๆ คิด
ดูให้ดีนะครับหมอ"

หมออธิปหน้าซีด เพราะจอมพลสฤษดิ์ ฐนะรัชต์ ในขณะที่นั้นเป็นหัวหน้าคณะปฏิวัติ และเป็น
นายกรัฐมนตรี พ่วงด้วยอธิบดีกรมตำรวจ มีนิสัยชอบสั่งยิงเป็นคนเป็นว่าเล่นเหมือนผักเหมือน
ปลา ตอนตำรงตำแหน่งนายกก็สั่งยิงเป้า ถึง 6 คน

ภายในห้องทำงานบุรุษร่างใหญ่ผิวคล้ำ ทำทางเค็ดขาดนำเกรงขามนั่งรอทำอยู่ก่อนแล้ว หมอ
อธิปเขียนวาทถึงใจสันหลัง สักครู่ท่านหัวหน้าคณะปฏิบัติไม่ร่ำทำเพลงพูดด้วยเสียงเค็ดขาด

"หมอฆ่าเมียตัวเองอย่างที่เป็นข่าวจริงไหม ถ้าจริงจงรับมาเสียอย่าปากแข็ง พูดตรงๆ แบบ
ลูกผู้ชายดีกว่า จะได้ไม่เสียเวลา"

"ผมไม่ได้ทำครับ ผมขอปฏิเสธ" หมออธิปรวบรวมกำลังใจพูด

"มันเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานจริงๆ มันเหมือนกับตัวเองไปหาพยายมเพื่อตัดสิ้นความผิดอย่างนั้น
แหละ" หมออธิปย้อยความหลัง

ทางด้านตำรวจยศสูงต่างๆ ในสถานีตำรวจนนทบุรีได้ร่วมทำการสืบสวนสอบสวนในคดีนี้ และ
ทราบว่าหมออธิปมีเพื่อนสนิทคือนายชูยศและนางสุขสมพ้อของเขาเคยเป็นคนไข้ของหมออธิป
มาก่อน และรักษาพ้อจนหาย ทำให้ชูยศซึ่งในน้ำใจของหมออธิป ถึงขนาดยอมตายแทนหมอเลย
แหละ

17 กันยายน 2502 หนังสือพิมพ์แต่ละสำนักต่างลงข่าวว่า นายชูยศ มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆ่านวลฉวี ผลจากการชันสูตรนวนฉวี มีการเพิ่มเติมคือ ตอนที่เธอถูกแทงนั้น เธอไม่ได้สวมผ้านอกและจากการตรวจสอบบนสะพานพบรอยหยดเลือดเล็กบ้างใหญ่บ้าง แสดงถึงการเอาศพมาทิ้งที่จุดนั้น หลักฐานการสืบสวนคดีฆ่านวลฉวีเพิ่มขึ้นอย่างไม่ขาดสาย ตำรวจพบกระดุมสีน้ำตาลแก่ตก 1 เม็ดบนพื้นถนนริมทางหลวง รอยเลือดจากราวสะพานเหล็กที่เป็นคราบสีน้ำตาล ฯลฯ

20 กันยายน 2502 ตำรวจบุกไปบ้านของนายชูยศในสวนบางบำหรุ ธนบุรี แต่ไม่มีคนอยู่ ประตูใส่กุญแจไว้ จากการตรวจสอบบ้านได้พบรอยเลือดที่พื้นบันไดหลังบ้าน ตำรวจจึงเก็บหลักฐานเพิ่มเติม นอกจากนี้ยังพบเลือดที่พื้นห้องครัวเรือนบนเตียงและที่พื้นบันได ทั้งพบหลอดยาเอทิลคลอไรด์ พร้อมมีดปลายแหลมในห้องครัว

27 กันยายน 2502 นายชูยศพร้อมภรรยาเข้ามาพบกับตำรวจ มีการสอบสวนนิดๆ หน่อยๆ ก่อนปล่อยตัวกลับไป โดยไม่มีการตั้งข้อกล่าวหา

14 ตุลาคม 2502 เจ้าหน้าที่คุมนายชูเกียรติและภรรยาไปหาจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์(อีกแล้ว) เพราะคดีฆ่านวลฉวีดังมากในยุคนั้น และตัวจอมพลก็สนใจ แต่กระนั้นนายชูยศไม่ได้เข้าพบจอมพล มีเพียงแต่ภรรยาชูยศเท่านั้นที่พบนายกรัฐมนตรีนางสุขุมภรรยาของนายชูยศ "มีความสัมพันธ์กับหมอชิปอย่างไร" นางสุขุมคิดว่านายถามเรื่องเงินทองๆ เลยตอบว่า "มี"

และแล้วรุ่งเช้าหนังสือพิมพ์ก็พาดหัวข่าว "นางสุขสมยอมรับจอมพลว่าเสียตัวให้หมออธิป!!"
(ข่าวกรองมากมาย)

28 ตุลาคม 2502 นายมงคล เรือเรือรัตน์ สัปเหร่อและช่างไม้ที่มีบ้านติดๆ กับนายชูศมาก่อนถูก
ตำรวจควบคุมตัวที่วัดน้อยนางหงส์ ฐานสงสัยว่าเป็นคนฆ่านวนลวิฆาณีมือ

30 ตุลาคม 2502 คำให้การพยานมากมายหลายตา ทั้งเพื่อนของนวนลวิฆาณี ยามยาสูบ ให้การเป็น
ประโยชน์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำรวจเชื่อว่าหมออธิปต้องเป็นฆ่านนวนลวิฆาณีแน่นอน และไม่นานนัก
ตำรวจก็สามารถจับผู้ต้องสงสัยฆ่านนวนลวิฆาณีได้ยกแก๊งประกอบด้วย นายชูศและนางสุขสม
ตัวกลางประสานแผนการ นายมงคล เรือเรือรัตน์ สัปเหร่อมือสังหาร เคยมีประวัติหนีคดีที่อื่น
มาก่อน มีอาชีพเป็นสัปเหร่อและช่างไม้อาศัยอยู่บ้านแม่ยายติดๆ กับนายชูศ นายชูเกียรติ ผู้ช่วย
ฆ่า

นอกจากนี้ผู้ต้องสงสัยอีกคือ นายขยง ยิ้มกมล และนายเยี่ยม แต่ตำรวจกันไว้เป็นพยานทั้งหมด
ให้การรับสารภาพในเวลาต่อมา....

น่าแปลกที่ผู้ต้องสงสัยทั้งหมดก่อนถูกจับ ไม่มีทำที่คิดจะหนีสักนิด.....(พวกนั้นแก้ตัวว่าหลัง
ทราบข่าว ทั้งแก๊งก็กลัวหนีหุดคุดหายไปแล้ว ส่วนผู้ว่าจ้างหมออธิปก็เจ็บไม่มาช่วยวางแผนว่าเอา
ไงดีเลย

แต่กระนั้นช่วงเวลาการสังหารโหดนวนลวิ ดำรงไม่เห็นภาพมากนัก ฆาตกรไม่ใช่มีคนเดียว มันทำเป็นหมู่คณะ ภายใต้การนำของหมออธิป ดำรงเชื่ออย่างนั้น แต่ก็ไม่เห็นภาพวินาทีสังหารชัดเจนมากนัก แต่จากประมวลคำของพยานและหลักฐานวัตถุการสังหารนวนลวิมีการวางแผนเป็นขั้นๆ เป็นตอนๆ เรียบเรียงได้ดังนี้.....

เริ่มจากหมออธิปคิดฆ่านวลวิภรรยาของตนเอง หมอคิดจะทำไงดี พอคิดคิดว่าตนมีเพื่อนสนิท แม้มันจะเลวสักหน่อยแต่ใช้ได้ หมออธิปเลยบึ่งรถไปที่บ้านของนายชูศเพื่อนสนิทเพื่อต่อรองราคา....

"อ้าวจะฆ่าเมียอ้าวะ เงินค่าจ้างมีเยอะ รวยชะอย่าง"

นายชูศตกลงทันที เงินจำนวนมากสมน้ำสมเนื้อกับความเลื่อง ปีสางในตัวหมอเริ่มแสดงบทบาทแล้ว!!

เดือนสิงหาคม เวลา 11.00 น.นายชูศและนางสุขสม ไปที่สวนบ้านนายขง ยิ้มกมล ถามว่าแถวนี้มีใครมือดีบ้างที่สามารถฆ่าผู้หญิงโดยไม่มีหลักฐานนะ นายขงบอกว่ามีสัปเหร่อคนหนึ่งเห็นแกบอกว่าเคยฆ่าคนมาก่อน ว่าแล้วนายชูศสนใจ จึงให้ภรรยาทำการว่าจ้าง นายขง ยิ้มกมล โดยจ้างนายขงเป็นเงิน 10,000 บาท ให้พานายคนนั้นมาหา โดยได้รับเงินค่าจ้าง 5,000 บาท ครั้งหนึ่งไปก่อน

วันรุ่งขึ้น นายขงพาตัวนายมงคลมาหานายชูศ นายชูศบอกว่าให้ไปฆ่าผู้หญิงคนหนึ่ง และจะได้เงินว่าจ้างหมื่นกว่าบาท โดยให้เงินล่วงหน้าห้าพันบาทก่อน นายมงคล ตอบตกลงไม่มีลังเล

วันรุ่งขึ้น ทั้งหมดพบหมอชิปผู้ว่าจ้างตัวจริง นายชูศแนะนำหมอให้ผู้รับจ้างทราบกัน โดยทั่วกัน จากนั้นหมอชิปก็ให้เงินนายขง ล่วงหน้า 5000 บาท เป็นเงินมัดจำฆ่าคน จากนั้นหมอชิปก็วางแผนตกลงกันว่า จะพานวลฉวีภรรยาของหมอมาฆ่าโรงครัวบ้านหลังนี้ ส่วนเครื่องมือ เครื่องมือหมอชิปจะเตรียมไว้ อีก ขอให้มาตามเวลากำหนด

จากนั้นก็ถึงเวลาลงมือสังหาร วันที่ 10 กันยายน 2502

ตอนเช้าหมอชิปโทรศัพท์นัดนางนวนฉวีและรับนางนวนฉวีจากโรงพยาบาลยาสูบ โดยพาไปที่บ้านสร้างใหม่ นายชูศที่สวนบางบำหรุ

เวลาบ่ายโมงเศษ นายขง ไปที่บ้านนายชูศ สมทบกับนายชูเกียรติ เพื่อดูสถานที่ทำการฆ่า เตรียม มีดปลายแหลม ผ้าพลาสติก และสายไฟคู่สี่เหล็อง 1 ขด และไม้ไผ่เพื่อหามศพ เตรียมเสร็จแล้ว นายขงก็กลับบ้านนอนเอาแรง

5 โมงเย็น นายขง นายชูเกียรติ และ นายชูศพากันมาชุมนุมที่ห้องน้ำรอดูหมอชิปพาผู้หญิงมาฆ่า

เวลา 18.00 น. เศษ หมอชิปนำนวนฉวีมาทางหน้าบ้านของนายชูศ แล้วพาเข้าห้องครัว ปิดประตูลงกลอน หมอชิปรอจังหวะที่นวนฉวีผลอไปะยาสลบจนเธอนอนหลับ และลงมือฆ่า

จากนั้นทั้งสองคนช่วยกันเอาเสื่อชั้นนอกที่หัวเตียงสวมให้ศพ แล้วยกศพวางบนผ้าพลาสติกซึ่งปูไว้แล้ว นายมงคลเอาสายไฟมัดที่ข้อเท้าศพ มัดบั้นเอว และมัดที่หัวไหล่ จากนั้นก็ใช้ไม้ไผ่สอดใต้สายไฟที่มัดไว้แล้วหามศพออกจากบันไดหลังบ้าน โดยมีเลือดหยดตามพื้นเป็นรอยทาง นายยงและนายเยี่ยมหามศพ ส่วนนายมงคลทำความสะอาดจุดสังหาร.....

ศพของนวลฉวีถูกขนย้ายผ่านสวนพจน์ที่อยู่ใกล้ๆ ที่เกิดเหตุ นายมงคลตามมา ทั้งสามข้ามคูถนนจรดสนิทวงศ์ ลุยคูน้ำที่มีน้ำลึก 50 ซม. ไปหานายมงคลตรงหลักกิโลเมตรที่เดิม จากนั้นก็วางศพไว้ข้างถนน หมออธิปเปิดประตูรถ จ้างเงินค่าจ้างที่ค้างไว้ให้ทั่วหน้าทุกคน จากนั้นก็ช่วยกันเอาศพขึ้นรถ บรรทุกโพลีลีดส์วากั้น กข.ข.0253 มุ่งหน้าไปทางสะพานพระราม 6

สำหรับไม้ไผ่หามศพ นายเยี่ยมเป็นคนนำไปทิ้ง แต่ทิ้งที่ไหนไม่มีใครทราบ

แต่อย่างไรก็ตามก่อนที่แก๊งทิ้งศพนวลฉวี มีรถคนหนึ่งผ่านมาเกิดสงสัยว่าทำไมรถถึงจอด รถเสียหรือ เลยหยุดจอดถาม แต่ได้เสียงกระซางๆ ว่า "เปล่า" แทน

2 ทุ่ม ศพของนวลฉวีถูกทิ้งจากสะพานนนทบุรีลงแม่น้ำเจ้าพระยา ชาวบ้านแถวๆ นั้นได้ยินเสียงตุ้ม! กันไปทั่ว

ขุนสุญาณเศรษฐกร บิดาหมออธิป เห็นท่าคดีนี้หมออธิปจะแพ้ จึงจ้างนายชมพู่ อรรถจินดา
ทนายความที่มีชื่อเสียงด้วยจำนวนสูงลิบลัว หมออธิปเริ่มมั่นใจว่ามีทนายฝีมือดีตนต้องชนะคดี
แน่นอน

การพิจารณาศาลเป็นไปด้วยความอคติเลือกเฟ้นเพราะมันเป็นคดีประวัติศาสตร์ที่ไทยต้อง
จารึก ใครแพ้มีหวังล่มจม...ส่วนประชาทั้งประเทศต่างจับจ่อคดีนี้แบบไม่กระพริบตา อยากรู้ว่า
ผลความยุติธรรมจะทำให้นักโทษทั้งหมดโดนประหารหรือไม่

"ถ้าผมจะฆ่าภรรยาผม ทำไมผมต้องจ้างคนอื่นให้เสียเวลาทำมาหากินด้วยละ ผู้เอามือบีบคอ
ภรรยาให้ตายคามือดีกว่ามั้ง" หมออธิปแก้ตัวต่อศาล

วันที่ 12 ธันวาคม 2503 ณ ศาลอาญา บังลังก์ที่สอง คือวันพิพากษาหมออธิปและพรรคพวก...

ผู้พิพากษาทั้งสี่ประกอบด้วย นายเฉลิม กรพุกกะณะ นายพินิจ เพชรชาติ นายสว่าง เวทย์ และ
นายวุฒิกรรรม วงษ์ศิริ ออกมานั่งบัลลังก์ตัดสินคดีประวัติศาสตร์อาชญากรรมท่ามกลาง
ประชาชนนับหมื่นที่แห่มาฟังคำพิพากษาอย่างมิดฟ้ามัวดิน จนถึงขนาดต่อลำโพงโดยรอบสนาม
หญ้าบริเวณศาลทหารอาญา เก้าอี้หลายตัวในศาลหักเพราะทานแรงคลื่นมนุษย์ไม่ไหว

จนกระทั่ง นาทีระที่กษัตริย์มาถึง ทุกคนพากันสงบนิ่ง รอฟังผู้พิพากษาอ่านคำตัดสินช่วงสุดท้าย "นายอริปจำเลยที่ 1 มีความผิดตามที่กล่าวหา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 อนุมาตรา 4) 83 ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานก่อให้เกิดความผิดให้ต้องโทษประหารชีวิตนายอริปจำเลยที่ 1

ส่วนนายมงคล จำเลยที่ 5 มีความผิดฆ่าคนโดยเจตนา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 และ 83 ให้ระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต และริบมีดสั้นปลายแหลมที่ใช้กระทำผิดเสีย

ส่วนนายชูยศ และนางสุขสม จำเลยที่ 2 และ 3 และนายชูเกียรติ จำเลยที่ 4 ศาลไม่มีหลักฐานเอาผิดเลยให้ปล่อยตัวพ้นผิดไป"

สิ้นคำพิพากษา หมออริปตกตะลึง เพราะตัวเองมั่นใจเต็มที่เพราะมีทนายมือหนึ่งของไทยว่า ความ "ทำไมคนอื่นรอด แต่ตูดตายพะ!!"

แต่กระนั้น ภายหลังจากต่อมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชการปัจจุบัน และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จกลับจากประเทศนิวัตพระนคร ถือว่าเป็นวันมงคล หมออริปได้รับอนิสงค์ได้รับการอภัยโทษ ประกอบกับพ่อแม่วังเดินทำให้หมออริปถูกจำคุกเพียง 1 ปีเศษเท่านั้น

แต่อย่างไรก็ตาม หลังหมออริปพ้นโทษ ชีวิตที่เหลือก็เข้าๆ ออกโรงพยาบาลบ่อยๆ เพราะโรคติดตัวตอนอยู่ในคุก และจนถึงวาระสุดท้าย....หมออริปนอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล ท่ามกลางญาติสนิท หมออริปเอ่ยปากก่อนตายเรื่องนวลฉวี

"นวลฉวี พี่ขอโทษ พี่เป็นคนฆ่าเธอเองแหละ....." พุดจบหม้ออชิปก็สิ้นลมตายคาเตียงไป
เลย

หลังจากนั้นมา ทุกคนต่างเรียกสะพานสะพานนนทบุรีสถานที่ที่ฝังศพนวลฉวีนี้ว่า " สะพาน นวล
ฉวี "